

Els 10 poemes d'amor per aquest Sant Jordi

Sant Jordi, la gran diada festiva de Catalunya, ens exalta i ens fa entrar en una ebullició que ja no marxarà fins que el setembre es pongui. Tenim a tocar el bon temps i també l'amor, les paraules dites a cau d'orella, les confessions, la passió i les més grans emocions que pugui oferir-nos la vida. És per això que volem compartir lletres, batecs i versos i us proposem una tria de deu poemes d'amor catalans, escrits tots fa menys de 100 anys, ideals per ser dits aquesta Diada.

DÓNA'M LA MÀ

Dóna'm la mà que anirem per la riba
ben a la vora del mar
bategant,
tindrem la mida de totes les coses
només en dir-nos que ens seguim amant.
Les barques llunyes i les de la sorra
prendran un aire fidel i discret,
no ens miraran;
miraran noves rutes
amb l'esguard lent del copsador distret.
Dóna'm la mà i arrecera la galta
sobre el meu pit, i no temis ningú.
I les palmeres ens donaran ombra.
I les gavines sota el sol que lluu
ens portaran la salabor que amara,
a l'amor, tota cosa prop del mar:
i jo, aleshores, besaré ta galta;
i la besada ens durà el joc d'amar.
Dóna'm la mà que anirem per la riba
ben a la vora del mar
bategant;
tindrem la mida de totes les coses
només en dir-nos que ens seguim amant.

Joan Salvat-Papasseit

EL BANY

A l'aigua ens abracem: té el pubis
escarolat, la gropa sumptuosa,
que en jo tocar-la es fa més plena encara.
M'hi encavalco.
Fuig.
Entrecuixem. L'agafo
pels flancs, amb besos l'asfixio.
Fuig
un altre cop, però ja llangorosa,
flonja i ardent.
Així que surt del bany,
regalimosa, les agulles d'aigua
que li queden pel cos evaporant-se

son crits d'amor.
Aleshores parlem
amb ajut de metàfores. Com dir si no
l'excés d'aire calent que abrusa el pit,
el segament de cames i genolls,
el cor que se'm desboca quan la miro
dreta o jaient.
T'adoro
fins l'esquelet.

Joan Vinyoli

DITS

Lleugera, s'iniciava
la pluja d'una nit.
Lleugers, es confiaven
els teus dits entre els meus dits.
Un instant menut d'adéu.
Oh, només per dos dies.
Em somreies a través
del llagimeig que plovia
damunt el teu abric de cuir.
Tremolor dels bruscos túnels
per on te'm perds: cor confús,
aquesta nit faig engrunes
amb la traça del record
que tinc als dits. Buits dos dies,
van prémer l'ombra del toc
dels teus dits, quan te'm perdies.

Gabriel Ferrater

ELS AMANTS

La carn vol carn,
Ausiàs March

No hi havia a València dos amants com nosaltres.
Feroçment ens amàvem del matí a la nit.
Tot ho recorde mentre vas estenent la roba.
Han passat anys, molt anys; han passat moltes coses.
De sobte encara em pren aquell vent o l'amor
i rodolem per terra entre abraços i besos.
No comprenem l'amor com un costum amable,
com un costum pacífic de compliment i teles
(i que ens perdone el cast senyor López-Picó).
Es desperta, de sobte, com un vell huracà,
i ens tomba en terra els dos, ens ajunta, ens empeny.
Jo desitjava, a voltes, un amor educat
i en marxa el tocadiscos, negligentment besant-te,
ara un muscle i després el peço d'una orella.
El nostre amor es un amor brusc i salvatge
i tenim l'enyorança amarga de la terra,
d'anar a rebolcons entre besos i arraps.
Què voleu que hi faça! Elemental, ja ho sé.

Ignorem el Petrarca i ignorem moltes coses.
Les Estances de Riba i les Rimas de Bécquer.
Després, tombats en terra de qualsevol manera,
compremem que som bàrbars, i que això no deu ser,
que no estem en l'edat, i tot això i allò.
No hi havia a València dos amants com nosaltres,
car d'amants com nosaltres en son parits ben pocs.

Vicent Andrés Estellés

ESTIMADA MARTA, I

Mira'm els ulls que cap fosca no venç.
Vinc d'un estiu amb massa pluges,
però duc foc a l'arrel de les ungles
i no tinc cap sangtraït pels racons
de la pell del record.
Per l'abril farà anys del desgavell:
set anys, cosits amb una agulla d'or
a la sorra del temps,
platges enllà perquè la mar els renti
i el sol i el vent en facin diademes.
Mira'm els ulls i oblida el cos feixuc,
la cambra closa, els grans silencis;
de tot això só ric, i de més coses,
però no em tempta la fredor del vidre
i sobrevisc, aigües damunt del somni,
tenaç com sempre.
Mira'm els ulls. Hi pots llegir el retorn.

Miquel Martí i Pol

DESGLAÇ

T'estimo quan et sé nua com una nena,
com una mà badada, com un reclam agut
i tendre que em cridés des d'una branca nua,
com un peix que oblidés que existeixen els hams.

Com un peix esglaiat amb un ham a la boca.
Com l'estrall en els ulls de l'infant mutilat
en el somni, en la carn. Com la sang que s'escola.
Nua com una sang.

T'estimo quan et sé nua com la navalla,
com una fulla viva i oferta, com un llamp
que la calcina, cec. Com l'herba, com la pluja.
Com la meva ombra, nua rere el mirall glaçat.

Tan nua com un pit enganxat als meus llavis.
Com el llavi desclòs d'un vell desdentegat
encarat a la mort. Com l'hora desarmada
i oberta del desglaç.

Maria Mercè Marçal

EL VENT DAMUNT LA PELL

El vent damunt la pell,
entre els cabells,
dins la boca, els narius.
Els ulls esbatanats plens de vent.
El vent damunt les cases,
les finestres, les portes,
esmunyint-se pels forrellats;
entre els barrots dels balcons
i les esclotxes.
I pels carrerons estrets.
El vent que escombra
els carrers de la ciutat
i esbulla els teus cabells,
i els meus.
El vent que ens penetra cos
endins.
I tu i jo caminant
contra el vent.

Montserrat Abelló

ESTIMARÉ FINS AL LÍMIT

estimaré fins al límit
de la teva paraula.
tornaré cap a casa després.
i en la túnica
dels teus ulls de neguit
i amors inhòspits
cercaré l'alegria que em recordi
l'aspra veu del desert de l'esperança.

Francesc Garriga

AMB TOTS ELS TONS DEL DOLOR I DE L'ATZAR

Si tu vols,
vigilaré les herbes que ens esperen.
Si tu vols,
constel·laré de flors el teu somriure.
Si tu vols,
tornaré a alçar-me de les meves cendres.
Si tu vols,
faré que tot s'aturi en els teus pòmuls.
Si tu vols,
desxifraré l'oracle dels teus ulls.
Si tu vols,
anirem carrer avall fins al mai més.
Si tu vols,
dependran del teu coll tots els viatges.
Si tu vols,
serem fills del capvespre fora vila.
Si tu vols,
esperaré com sempre el teu mot: "vull".

Feliu Formosa

MATÍ AL BAR

S'han vist sovint al bar,
a les hores de sol del migdia,
quan l'enrenou del carrer
desafia la piuladissa dels ocells,
i es fiten només amb un somris
que creua l'abisme de les taules.
Ah!, si els acostessin ara,
enderrocades les barreres que els separen!
Quin goig dels cossos, quin delit!
Però tot són cabòries.
No hi ha hagut mai res.
Mai no han creuat una paraula.
I encara seguiran així dies i dies,
tot observant-se de lluny, indecisos,
canviant només la timidesa del somris
per aquesta felicitat de la distància:
un fil a punt de trencar-se.

Francesc Parcerisas